

Andrea Carri - Chronos



[cd, [Psychonavigation](#)]

Ik heb geen idee wie de aanstichter is van de heropleving van de toegepaste pianomuziek, maar het is wel opvallend dat sinds Nils Frahm, Max Richter, Dustin O'Halloran en dergelijke ten tonele verschijnt er vele volgelingen opduiken. Nu is er in Italië al jaren de gerenommeerde artiest Ludovico Einaudi, die op zijn beurt ook van invloed is op velen. Ook na zijn opwaardering, nadat het grote publiek hem eindelijk omarmt, hoor je steeds vaker van andere Italiaanse toetsenisten als Bruno Bavota en Fabrizio Paterlini. Een relatief nieuwe artiest is hun landgenoot [Andrea Carri](#), die sinds 2010 al drie prachtige albums heeft gemaakt. Een piano is een piano, maar er meeslepende muziek mee maken is een tweede.

Op zijn vierde cd Chronos lijkt Carri hier wederom geen enkel probleem mee te hebben. Zoals de titel al aangeeft speelt tijd een belangrijke rol en toch ook weer niet.

Time flies...
Time flies away...
But what is time?

Which is our relationship to the past?
How do we live in the present?
What can we expect from the future?
Have we got a walk-on part in life?
Will something of us remain?
What about "the end"? Does it exist?

Time Flies...
But something can make us eternal...
...after a harvest, another one comes.

Deze tekst prijkt in het boekje van zijn instrumentale album. Het zijn vragen die eenieder zich wel eens zal stellen, maar uiteindelijk draait het er allemaal om wat je doet met de tijd die je hebt. Recensies schrijven bijvoorbeeld. Het leidt ook niet per se tot nieuwe inzichten, maar het geeft wel aan in welke context en sfeer de muziek gecreëerd is. Het is dan ook meer dan logisch dat de muziek van Carri zeer melancholisch en contemplatief van karakter is. Zijn ingetogen, intieme pianospel weet tot de verbeelding te spreken en laat je langzaam wegdromen naar tijdloze imaginaire contreien. Naast piano brengt hij ook op spaarzame momenten synthesizerspel (uiteraard in het nummer "Future") en wordt hij hier en daar ondersteund door Carla Chiussi (viool), Emanuele Milani (cello), Roberto Porpora (gitaar, lap steel, geluidseffecten) en Perry Frank (lap steel, soundscapes). Zijn gasten zorgen voor de prettige variatie en verdieping van zijn toch al zo fraaie pianospel. Ondanks dat alles instrumentaal is, weet Carri zich op veelzeggende wijze uit te drukken. Fans van Max Richter, Sylvain Chauveau, Steve Naive, Dustin O'Halloran, Nils Frahm, Ludovico Einaudi, Rachel's, Goldmund, Library Tapes, Bruno Bavota en Fabrizio Paterlini kunnen er hun hart ophalen. Zijn vierde album is breekbaar, wonderschoon en gewoonweg zijn beste tot nu toe. Een artiest die van een grote belofte uitgegroeid is tot iemand die we in de toekomst in de smiezen moeten houden, maar waar je vooral in het hier en nu van moet genieten voor het te laat is!